

egentlig Vedligeholdelse; saa fremgaaer det utvivlsomt af den senere Lovgivning, navnlig Forordn. af 2den April 1701 og den i Danmark analogt anvendelige Forordning angaaende Kirkerne i Norge af 13de August 1734 in specie dens § 14, at den ikke har fastholdt en sliq. Begrændsning af Kirkeieiers Forpligtelse, men givet den en Udstrækning, ifølge hvilken det paaligger ham at sætte og holde Kirken i en saadan Stand, at den fyldestgjør de Forbringere, som Hensyn til Forholdene maa antages at begrunde som naturlige og billige. Som Følge heraf maa Sagens Udfald komme til at afhænge af, om Steengulv i den omhandlede Kirkes Stole kan anses at være saalidet svarende til det Krav, de, der ville benytte Kirken, have paa at kunne deeltage i Guds-tjenesten, uden at være udfatte for den skadelige Indvirkning, saadant Gulv paa Grund af Tugtighed og Kulde kan have, at det bør omhyttes med Brædbegulv, og Retten finder, at dette, overeensstemmende med hvad der er udtalt under det ommeldte Kirkesyn, maa statueres, i hvilken Henseende det ikke er uden væsentlig Betydning, at det, hvad der ogsaa under Sagen er bleven gjort gjældende, efterhaanden er blevet mere og mere sædvanligt, at der haves Brædbegulv i de Kirkesøgenes Boliger, der henhøre til den Samfundsklasse, i hvis Boliger i Reglen var Steengulv.

Rescr. af 19de November 1802 § 4 forbrer, at Loft og Gulv ei ere brøstfældige, at Taget er heelt og tæt, at Muur- og Tømmerværket er i saadan Stand, at Nødvendighed ei udkræver Forbedring i det første Aar, efter at Synet er taget.

Canc. Skrivelse af 21de October 1843 udtaler, at Synet ei blot bør udsætte saadanne Mangler ved Muur- og Tømmerværket, uden hvis Istandfættelse Bygningen vilde trues med Fald, men ogsaa den Brøstfæld, der, om den end kunde henstaae i længere Tid end et Aar uden saadan Følge, dog efter Synsmændenes Skjøn vilde skade Bygningens Soliditet.

Canc. Skrivelse af 27de Januar 1824 udtaler, at Kirkeieren er forpligtet til at vedligeholde alle de Appertinentier, som engang ere ved Kirken, skjøndt de ikke i og for sig ere nødvendige.

Forordn. af 13de August 1734 § 4 bestemmer, at Kirkerne Taarn og Spirit, naar de af Vinden nedblæses eller af Jorden bestadiges, skulle af Kirkeierne gjenopbygges.

Rescr. af 26de Marts 1745 bestemmer, at hvor Kirker i Sjælland for 20 Aar siden have haft Uhrværker, saa og hvor den største Deel af Værket er tilovers, der skal de inden 3 Aar under Kirkens Forbyrdelse sættes i fuld brugbar Stand og herefter holdes forsvarelig vedlig, og i Præmisserne hedder det: „som det fra sin Regjerings Tiltrædelse har været Kongens Bemærke, at see Kirkerne forbedrede, men ingenlunde at tillade, at de blive forringede“.

ad § 3, 3die Passus. De her udtalte Grundsaetninger ere ved forskellige Leiligheder gjorte gjældende fra Ministeriets Side, ligesom der ogsaa i samme Retning ere gjorte Udsættelser ved de aarlige Kirkesyn. Og da der paahviler Kirkeieren en almindelig Vedligeholdelsespligt med Hensyn til hans Kirke, vil der ikke kunne reises nogen gyldig Indvending imod, naar Kirkebestyrelsen lægger Vægt paa den særegne Retning i Kirkebygningens Architektur. Der er heller ikke fra Kirkeierens Side derimod gjort Indsigelse.

ad § 3, sidste Passus. Det er fundet rettest at anordne, at Kirkerne skulle asikreres, hvorfor der hidtil ikke haves nogen Lovbestemmelse.

ad § 4.

Det er anseet rettest ved denne Lov udtrykkelig at forbeholde den her ommeldte, Regjeringen tilkommende, Rettighed.

ad § 5.

Efter Tiendeafgiftens Oprindelse som en Ydelse alene til Kirken maa Kirkebestyrelsen have Ret til at fordrø, at Kirketiendeieren enten maa anvende indtil den hele Tiende-Afgift til Kirken nødvendige Brug, hvortil ustridigt hører fornøden Plads for Menighedens Medlemmer, eller opgive Eiendommen til Tienden. Hvor der imellem Synet og Kirkeieren har været forskellige Meninger, om Kirken var tilstrækkelig rummelig, ere disse Sa-